

A talapzat elején olvashatjuk a bronzalak nevét: Báró Eötvös József. A talapzat Dunapalota felőli oldalába pedig ez van vésve: Emelte a nemzet 1879. — A szoborra 64.543 forint gyűlt össze, amelyből — ritka dolog — 24.000 forint megmaradt. Ebből 20.000 forintot az Akadémia kapott, a többit a Kisfaludy-Társaság és a Magyar Írók Segélyegyletének osztották el. Eötvös József még élettelen alakjával is így istápolhatta az írókat és a tudományos intézményeket.

Szobra — legalább eleinte — zarándokoló helye lett barátainak, tisztelőinek. Ma már kevésbé keresik fel, pedig a szobrok arravalók is lennének, hogy a valóban nagy érdemeket szerzett embereknek ott alkalmi ünnepeket is rendezzenek. Mikor 1913. október 26-án megemlékeztek a nagy férfiú születésének százéves fordulójáról, «a magyar középiskolák tanárai és ifjúsága» egy bronzkoszorúval körülfont márványtáblával, aljában nyitott könyvvel díszítették fel a szobor talapzatának alsó felét «országos ünnepük alkalmával». A nyitott könyv két lapjára Eötvös egyik legszebb ötversszakos költeményének, a «Végrendelet»-nek 7. és 8. sorát vésették fel: *Eszméim győzedelmegyen emlékjelem.*

TAVASZI VIRÁGOK

*Tavaszi virágok! Szeretném szépségetek megfogni
és a szavak zárt soraiba rejteni csodálatos
pompájú testeteket, hogy ne múljon el az idő
és a hervadó órák kegyetlen karjaiban.
De a szavak merevek, hajlékony szívetekhez
támasztva és leperegnek a gondolatok is,
csak a szem és ecset közelíthet meg,
hogy valamit maradandóvá faragjon belőletek,*

*mert szépségetek illanóbb
mint az öröm érintő-tűnő szárnyuhanása,
illanóbb, mint a szerelem,
amelynek napjai meg vannak számlálva.*